

S-a dus să-l caute pe domnul Tuttle. N-avea idee unde pleca sau ce făcea când îi dispărea din vedere. Prezența sa avea mai mult sens când dormea decât când era la masă, cu ochii lui ușor bulbucăți, sau în imaginația ei. Îi era greu să creadă în existența lui, chiar și pentru o clipă, ca o presupunere superficială, o siluetă lângă fereastră, într-o lumină cețoasă.

Stătea în holul din față și a strigat:

— Unde ești?

Seara s-au așezat în camera lambrisată; i-a citit dintr-o carte despre corpul uman. Erau acolo fotografii ale celulelor din sânge mărite de mii de ori și un fragment de text despre biologia procreării și din acest capitol îi citea, rar, adăugând propriile ei comentarii și punându-i întrebări și sorbind din ceai și, după vreo patruzeci de minute de lectură, când a ajuns la un pasaj despre embrioni ce aveau dimensiunea de o jumătate de inch, plutind în lichidul matern, și-a dat seama că el îi vorbea.

Dar ce auzea era vocea lui Rey. O reprezentare fidelă, cu accentele lui și vocalele prelungite, cu diferențele intime, cu articulațiile produse în acel aparat

vocal și nu în altul, particularități pe care ea le recunoștea în vocea lui Rey și numai în a lui, și a continuat să se uite în carte, incapabilă să-și ridice ochii spre el.

A încercat să se concentreze doar asupra ascultării. Și-a spus ei înseși: ascultă! Mâna îi rămăsese în aer, măsurând embrionul, arătându-i lungimea între degetul mare și arătător.

Urmărea ce-i spune, cuvânt cu cuvânt, dar trebuia să găsească contextul. El vorbea de una și de alta, verzi și uscate. Despre mărci de țigări, Players și Gitanes, aș merge pe jos o milă după un pachet de Camel, și apoi a auzit râsul lui Rey, râsul lui care răsuna ca un clopot, lent și limpede, și el nu venea de pe un aparat de înregistrare.

Îi vorbea ei, nu unui scenarist din Roma sau Los Angeles. Era chiar Rey în rolul său de fatalist plin de farmec, spunând povestea dependenței lui de nicotină, iar la un moment dat a auzit și propriul ei nume, pentru prima dată rostit de domnul Tuttle.

Nu era vreun soi de comunicare cu morții, ci Rey, viu, într-o conversație pe care o avusese cu ea în camera asta, la scurt timp după ce au venit aici. Era sigură, își amintea cum au urcat la etaj, prăbușindu-se într-o noapte de zvârcoliri și senzații, clipe

de sex, mărturisiri și ațipiri, și mărturisirile însemnau încredere unul în altul, nu dezvăluirea unei vini, ci profesioni de credință, mai ales ale lui, izvorând dintr-o nevoie imperioasă, și apoi sex somnoros din nou, doi oameni trecând unul prin altul, simplu și diafan ca briza umedă a mării, și cum el îi spusese că ea îl ajută să-și regăsească sufletul.

Toate astea, o strălucire albă undeva, o clipire de gheață a memoriei, și apoi cuvintele însele, cuvintele lui Rey, rostite de omul din scaunul de alături.

— Cu ajutorul tău îmi recapăt propria ființă. Gândesc ca mine însumi acum, nu ca acela în care mă transformasem. Mănânc și dorm ca mine însumi, prost, și asta nu e bine, dar ca mine însumi, așa cum eram cândva, și nu ca altul.

Ea l-a privit, un cap și un trup din desene animate, fără bărbie, subțire ca un băț, dar el putea să-l facă pe bărbatul ei să trăiască în aerul care îi ieșea din plămâni către pliurile vocale – aer devenit sunete, sunete devenite cuvinte, cuvintele devenite o ființă umană, modelată cu exactitate de limba și buzele lui.

L-a întrebat, în șoaptă:

— Ce faci acum?

— Fac. Aceasta da aceea. Spune niște cuvinte.

— Ai, vreodată? Uită-te la mine. Ai vorbit vreodată cu Rey? Așa cum vorbim noi acum.

— Vorbim acum.

— Da. Vrei să spui da? Spune da. Când l-ai cunoscut?

— Îl cunosc unde a fost.

— Atunci și acum. Asta vrei să spui? Ai stat afară pe hol și ne-ai auzit vorbind? Când zic Rey, știi cine e el? Vorbind într-o cameră. El și cu mine.

Corpul lui s-a mișcat deodată, scurt, dintr-o parte în alta, o tresărire mecanică, tic-tac, ca a primei jucării construite vreodată din părți mobile.

Văzându-l, ea n-a știut ce să creadă. Momentul avea în el ceva crud, ca o rană deschisă. O lăsa expusă unor lucruri dincolo de experiența ei, dar care erau totodată și înfiorător de importante, cumva.

Cumva. Ce înseamnă cumva?

I-a pus întrebări și el a vorbit cu propria sa voce, pițigăiată și pierdută în timpuri și inflexiuni, în conjugări cântate. Și-a dat atunci seama că ea descria vorbirea lui unei persoane a treia din mintea ei, poate Mariellei, prietena sa, obiectivă, demnă de încredere, sfătuitoare de bine, sinceră întotdeauna,

chiar în timp ce asculta cu lăcomie fiecare cuvânt rostit de el.

A început să care reportofonul peste tot unde mergea. Era mic și ușor și îi încăpea în buzunarul de la piept. Purta cămăși de lână cu buzunare exterioare. Își punea cizmele impermeabile și se plimba ore întregi pe marginea mlaștinilor cu iarbă sărată, pe mijlocul drumurilor pustii și îl asculta pe domnul Tuttle.

Își privea fața în oglinda de la baie și încerca să înțeleagă de ce arăta altfel decât aceeași figură în oglinda mare de jos, din holul central, cu toate că n-ar fi deloc greu de înțeles, și-a zis ea, căci chipurile arată diferit tot timpul și pretutindeni, din cauza sutelor de variabile zilnice, totuși, și-a zis, de ce arăt altfel?

* * *

Nu îl lua cu ea în oraș pentru că l-ar fi putut recunoaște cineva pe-acolo și fiindcă el nu pleca niciodată de acasă după voia lui, din câte știa ea, și nu voia să-l oblige să facă un lucru care putea să-l sperie, dar în special dorea să evite să fie recunoscut.

Într-o zi însă l-a luat până la mallurile întinse, departe de ocean, pe drumul înțesat de mașini și înecat în gaze de eșapament, și a făcut-o în felul în care faci ceva chiar mai straniu decât toate lucrurile stranii pe care ai putea să le faci, dintr-un impuls, pentru a-și satisface nevoia de gesturi pripite și, vag și inutil poate, pentru a vedea totul prin ochii lui, lumea într-o formă geometrică, clasificată și rânduită pe rafturi, și lungile alei cu diverse produse și cumpărătorii hipnotizați în pantofii lor moi, și orice altceva ar fi putut să-i demonstreze că tu ai uitat cum trebuie să privești.

Dar când au ajuns acolo l-a lăsat pe bancheta lui, cu centura pusă, încuiat în mașină, cât timp ea a stat la magazinul de electronice și la cel de pantofi și la supermarket. I-a cumpărat o pereche de pantofi și niște șosete. A mai luat câteva benzi pentru reportofon care nu se găseau în oraș și s-a întors la mașină cu pungile de alimente într-un cărucior strălucitor și l-a găsit pe banchetă, plin de excremente și urină.

Poate că individul ăsta trăiește într-un alt fel de realitate, unde este aici și acolo, înainte și după, și se mișcă de la una la alta ruinându-se, prăbușindu-se, lipsit de identitate, de limbaj, de posibilitatea de a